

Aliansz imahét 2013 – Úton Istennel

vasárnap, január 6.

Úton Istennel – mert megalázta magát

Filippi 2,5–11: Az az indulat legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban is megvolt: mert ő Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlóvá lett, és magatartásában is embernek bizonyult; megalázta magát, és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig. Ezért fel is magasztalta őt Isten mindenek fölé, és azt a nevet adományozta neki, amely minden névnél nagyobb, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieiké, földieké és földalattiaké; és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.

Kiegészítő bibliaszakasz: Mikeás 6,6–8

„Olyanok lesztek, mint Isten!“ – ígérte a kígyó az emberpárnak a paradicsomban. Ezzel a bizalmatlanság gyökeret vert az ember szívében, és az ember eszerint választott: önfejtést az engedelmeség helyett; uralkodást a szolgálat helyett; önmaga dicsőítését és elismerését Isten helyett. Röviden: a gögőt az alázat helyett. Minden ember ennek következtében elvesztként él itt a földön. Ahelyett, hogy otthon lagnánk, idegenben élünk. Ahelyett, hogy istenek lennénk, a hiányban élünk; ahelyett, hogy élünk, meghalunk. És a legrosszabb: nem tudunk visszatérni. Saját erőnkben nem.

Aztán Jézusra tekintünk. Ő minden idők felett álló Isten, a Teremtő és a Kozmosz Ura, az angyalok dicsőítik és imádják. Ő a trónuson ülő Király. Szíve mégis megindul, mikor hallja teremtményei kiáltását. Nem feljebb, hanem lejjebb száll. Elhagyja a csillogást és a fenséget. Lejön erre a koszos földre. Uralkodás helyett szolgál és engedelmeskedik az Atyának. Nem önfejű, hanem teljesen odaszánja magát.

Megköszönte ezt neki a világ? Eljött, hogy megmentse az emberiséget – egy nem kívánt gyerek volt: Heródes meg akarta ölni. Lenézték, gúnyolták, gonoszul bántak vele. Lemondott arról, hogy jól érezze magát és arról, hogy egészséges legyen. Megkínózták. Tízezer angyal állt készenlétben, de Ő hagyta, hogy lemeztelenítsék, azaz megfosszák ruhájától és hatalmától is. Mindenki elhagyta a kereszten, még szeretett Atyja is. Lemondott életéről, megölték – mindezt miattunk!

Miért tette? Vérzik a szíve az elveszettekért és a meggyalázottakért. Azt szeretné, ha mi is ott lennénk a mennyben. Mivel teljesen odaadta önmagát, szabad az út hazánk felé, vissza abba a világba, ahova tartozunk: Az idegenből az atyai házba, a hidegből a melegbe, a hiányból a teljességre. Végre otthon!

Engedjük meg, hogy az ő indulata és odaszánása alakítson minket is! Szemléljük Őt, és hagyjuk, hogy szívünket megmozdítsa! Engedjük meg, hogy gondolkodásunkat ő formálja, hogy kezeinket és lábainkat ő mozgassa, hogy mehessünk az emberekhez, akiknek testi, lelki és szellemi szükségleteit Isten általunk akarja betölteni.

Kulcsszavak az imádsághoz:

- Imádjuk Jézus Krisztust: Felfelé törekedtünk, és mindent elveszítettünk. Ő vállalta az alázat útját, és leszállt közénk.
- Megköszönjük Jézus Krisztusnak, hogy áthidalta a szakadékot Isten és közöttünk: hogy hazavisz az atyai házba, hogy az idegenből visszajussunk hazánkba.
- Megköszönjük Jézus Krisztusnak, hogy szegénnyé lett értünk, hogy mi meggazdagodjunk általa.
- Bűnbánatot tartunk, hogy gyakran kicsinyesen visszalépünk és vonakodunk megtenni dolgokat, pedig Ő teljesen odaszánja magát.
- Kérjük Őt, hogy végezze el bennünk a megváltást, és tegyen szabaddá. Engedjük, hogy megtöltse kezeinket, és mi magunk is továbbadjuk a tőle kapott ajándékokat.

Imádság: Úr Jézus Krisztus, alig tudjuk felmérni, amit értünk tétél. Teljesen odaszántad magadat, mindenről lemondtál azért, hogy nekünk üdvösséget szerezz. Szegénnyé lettél, hogy mi meggazdagodjunk. Imádunk téged.

hétfő, január 7.

Úton Istennel – mert Ő hív

1 Sám 3, 8–10: Az Úr azonban harmadszor is szólította Sámuel. Ő pedig fölkel, megint odament Élihez, és ezt mondta: Hívtál engem, itt vagyok. Ekkor értette meg Éli, hogy az Úr szólítja az ifjút. Azért ezt mondta Éli Sámuelnek: Menj, feküdj le, és ha újból szólít, ezt mondd: Szólj, Uram, mert hallja a te szolgád! Sámuel elment, és lefeküdt a helyére. Az Úr pedig eljött, megállt, és szólította, mint azelőtt: Sámuel, Sámuel! Sámuel pedig így felelt: Szólj, mert hallja a te szolgád.

Jn 10, 27: Az én juhaim hallgatnak a hangomra, és én ismerem őket, ők pedig követnek engem.

Napok óta nem megy ki a fejéből ez a gondolat. Újra és újra ugyanarra a plakátra esik tekintete, amit kiragasztottak a hirdetőoszlopra. Ráadásul az újságban is van egy hirdetés. „Talán mégiscsak el kellene mennem ma este erre az evangélizációra a városcsarnokba” –gondolja. Amikor pedig a második emeleten lakó szomszédasszony még személyesen is megszólítja és meghívja, megéri a hívást, és valóban elmegy. Ez az este pedig különlegesen fontosá lesz számára: megváltozik az élete, Istennel találkozik.

Isten hívása soha nem szűnik meg. Nem csak a keresztennyé válásunkkor halljuk, hanem végigkísér bennünket egész életünkön. A kérdés, hogy felismerjük-e és megértjük-e.

Hogy is van ez a mi életünkben? Meg tudjuk különböztetni a valóban fontos hangokat korunk hangos, uralkodó, erőszakos hangjaitól? Vagy be van dugulva lelki fülünk saját gondolatainktól és elképzeléseinktől? Sámuel csak harmadszorra és Éli segítségével ismeri fel Isten hangját. Milyen gyakran kell Istennek bennünket szólógnatnia, és ki segít, hogy felismerjük a hangját?

Már többször is felhívott Anne, az egyik ismerősöm, mindig valami jelentéktelen dolog miatt. A telefonhívásokat egy rövid válasszal mindig lezártam. Csak később jöttem rá, hogy mit is akart. Időt kellett szakítanom egy hosszabb beszélgetésre. Elsőre nem ismertem fel Isten hangját.

A Biblia első lapjától az utolsóig mindenütt azt olvassuk, hogy Isten szól az embereknek, szüntelen hívja őket követésére. Rajtunk áll, hogy felismerjük-e a hangját, és követjük-e őt.

Amikor Heike barátnőm hív fel, és csak annyit szól: „Halló”, én rögtön felismerem, hogy ő az. Azt kívánom, hogy így legyen akkor is, amikor Isten szól, hogy felismerjem hangját és kövessém.

Kulcsszavak az imádsághoz:

- Figyelni Isten hívására a hétköznapiakban.
- Figyelmesen különbséget tenni a körülöttünk lévő hangos és halk üzenetek között.
- Figyelmesen különválasztani saját gondolatainkat és vágyainkat Isten hangjától.
- Figyelni és komolyan venni a bizonyágtétel lehetőségeit.
- Egy gyülekezetként észrevenni az idők jeleit.
- Kihasználni az evangélizációs lehetőségeket.

Imádság: Szerető mennyei Atyánk, ajándékozz meg figyelemmel igéd olvasása közben, hogy felismerjük akarodat és adj engedelmességet, hogy meg is tegyünk akarodat. Hadd ismerjünk fel és használjunk ki olyan lehetőségeket, mint gyülekezet, ahol rólad beszélhetünk és ahol szereteted egészen gyakorlati módon megvalósulhat városunkban. Adj nekünk ehhez fantáziát, bátorságot és örömet, amelyet tovább is adhatunk felebarátainknak.

kedd, január 8.

Úton Istennel – mert Ő szeret bennünket

Lukács 10, 25–37: Ekkor előállt egy törvénytudó, hogy megkísértse őt, és ezt kérdezte: "Mester, mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?" Ő pedig ezt mondta neki: "Mi van megírva a törvényben? Hogyan olvasod?" Ő pedig így válaszolt: "Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szivedből, teljes lelkedből, teljes erődből és teljes elmédből, és felebarátodat, mint magadat." Jézus ezt mondta neki: "Helyesen feleltél: tedd ezt, és élni fogsz." Ő viszont igazolni akarta magát, és megkérdezte Jézustól: "De ki a felebarátom?" Válaszul Jézus ezt mondta neki: "Egy ember ment le Jeruzsálemből Jerikóba, és rablók kezébe esett, akik kifosztották, meg is verték, azután félholtan otthagya elmentek. Történetesen egy pap ment azon az úton, de amikor meglátta, elkerülte. Hasonlóképpen egy lévita is odaért arra a helyre, és amikor meglátta, ő is elkerülte. Egy úton lévő samaritánus pedig, amikor odaért hozzá és meglátta, megszánta; odament, olajat és bort öntött sebeire, és bekötötte azokat. Aztán feltette őt a saját állatára, elvitte egy fogadóba, és ápolta. Másnap elővett két dénárt, odaadta a fogadósoknak, és azt mondta neki: Viselj rá gondot, és ha valamit még ráköltesz, amikor visszatérek, megadom neked. Mit gondolsz, e három közül ki volt a felebarátja a rablók kezébe esett embernek?" Ő így felelt: "Az, aki irgalmas volt hozzá." Jézus erre ezt mondta neki: "Menj el, te is hasonlóképpen cselekedj."

Kiegészítő bibliazakasz: Jer 31,2–7

Mi lenne, ha... - elmennék mellette és otthagynám? Ezt kérdezhetette magában a samáriai férfi, ahogy meglátta az úton előtte heverő sebesültet, aki rablók áldozata lett. De megsajnálta, látta, hogy ennek az embernek segítségre van szüksége. Ezért feladta az erre a napra vonatkozó terveit és céljait, és gondjaiba vette a sérültet. Időt, erőt, pénzt áldozott rá.

Ha a mai napon úton leszünk, lehet, hogy mi magunk is találkozunk olyan emberrel, aki kritikus állapotban van, szükségben van. Mi lenne, ha... - elutasítanám és elkerülném azt az embert, akinek ma szüksége volna rám, mint felebarátjára? Egy ember, aki úgy érzi, félreértik, nem veszik számításba, megsebeztek, nem fogadják be, nem szeretik.

Emlékezzünk, hogy Jézus Krisztus, amikor a földön járt isteni szeretetével kísérté az embereket útjukon, mellettük állt, hogy segítsen, hogy gyógyítsa, és követésre hívjon. Igen gyakran meglátta a tömegben az egyes embert, azt, akinek éppen akkor rá volt szüksége. Emlékezzünk arra, hogy ma minket küld el maga helyett. Emlékszünk rá, hogy isteni szeretetét adta szívünkbe a Szentlélek által? Vajon ez a szeretet mozgatja cselekedeteinket? Hagyjuk-e, hogy olykor eltérítsen saját céljainktól és terveinktől? Át tudunk lépni korlátokat és akadályokat e szeretet által? Ösztönöz-e minket az ő szeretete arra, hogy tisztelettel és megbecsüléssel forduljunk másokhoz?

Micsoda áldás lenne, ha ma valaki számára mi lehetnénk a felebarát, ha valaki épp rajtunk keresztül megtapasztalhatná az isteni szeretetet, ha meggyógyulhatna teste, lelke, szelleme!

A samáriai és a sebesült ember, mint felebarátok találkoztak. Hol van ma az én felebarátom vagy: Ki lesz ma az én felebarátom? Mire van szüksége? Ne menjünk el csak úgy, olyan egyformán minden ember mellett, hanem lássunk Urunk szerető szemével. Ha így teszünk, akkor az életünk egy izgalmas Jézussal járásnak ígérkezik. És nagyszerű benne az, hogy Jézus már régóta előttünk jár és készíti a felebaráthoz vezető utat.

Talán úgy nézünk felebarátainkra, ahogy a tengeri csillagokra nézett a kisfiú a következő történetben: Egy öregember, aki kora reggel végigsétált a tengerparton, látott egy fiút, aki a tengeri csillagokat kereste, hogy visszadobja őket a tengerbe. Megkérdezte tőle, miért teszi ezt. „Mert a csillagok meghalnak, ha kinn maradnak a napon” válaszolta a fiú. „De ez a tengerpart több kilométer hosszú és ezrével hevernek itt a csillagok” mondta az öregember - „Mit számít az, ha néhányat visszadobsz?” A fiú ránézett a kezében lévő csillagra és miközben a tengerbe hajította így válaszolt: „Ennek az egy csillagnak igenis számít, hogy életben marad-e vagy sem.” (Marie Hüsing)

Kulcsszavak az imádsághoz:

- Köszönet azért, hogy az Úr Jézus Krisztus szeretete elénk jön.
- Köszönet azért, hogy ma minket küld a világba.
- Bocsánat azért, hogy sokszor elnézek a felebarátom szüksége felett.
- Kérem, hogy ma megtalálhassam Isten szeretete által a felebarátomat.
- Erő ahhoz, hogy odaforduljak hozzá és saját terveimet félretegyem.
- Kérem a testi, lelki, szellemi gyógyulást a körülöttem élők számára.

Imádság: Úr Jézus Krisztus, elküldesz ma erre a napra. Köszönöm, hogy szeretsz engem és isteni szeretetteddel betöltöttél. Kérlek, hadd lássam meg, hogy kinek lehetek ma a felebarátja és hadd találkozzam vele a te szereteted nevében – a te dicsőségedre.

szerda, január 9.

Úton Istennel – mert Ő megszabadít

2 Móz 1,15–22: Azután parancsot adott Egyiptom királya a héber bábáknak, akik közül az egyiknek Sifrá, a másiknak Púá volt a neve. Ezt mondta: Amikor a héber asszonyok szülésénél segédkeztek, figyeljétek a szülés lefolyását: ha fiú lesz, öljétek meg, ha leány, hagyjátok életben! De a bábák félték az Istent, és nem cselekedtek úgy, ahogyan Egyiptom királya meghagyta nekik, hanem életben hagyták a fiúgyermeket. Ezért Egyiptom királya magához hívatta a bábákat, és ezt mondta nekik: Miért teszitek ezt, miért hagyjátok életben a fiúgyermeket? A bábák pedig ezt felelték a fáraónak: Mert a héber asszonyok nem olyanok, mint az egyiptomiak, hanem életerősek. Mire a bába odaér hozzájuk, már meg is születtek. Ezért jót tett Isten a bábákkal. A nép pedig szaporodott, és igen megerősödött. És mivel a bábák félték az Istent, Ő tovább szaporította Izráel házát. Ekkor megparancsolta a fáraó egész népének: Minden újszülött héber fiút dobjatok a Nílusba, csak a leányokat hagyjátok életben!

Kiegészítő bibliaszakasz: Jn 4,4–26

A kivonulás, az izraeliták kivonulása Egyiptomból az az esemény, amely a legjobban szemlélteti, hogy mit is jelent Istennel úton lenni. Láthatjuk, hogy Isten népe vándorol, úton van. Ez is bizonyítja, hogy Istennel élni nem valami statikus dolog, hanem mozgalmas. Isten nem egy szűk helyre akar bekorlátozni, hanem éppen a szolgaságból szabadít ki. A szabadságba való áttöréshez tartozik az az epizód is, amikor a bábák egységesen engedetlenek. Istennek engedelmeskednek inkább, mint az embernek, és hűek maradnak hivatásuk jelmondatához: „Életre segíteni és nem az életet elvetni”. És egy ügyes választ találnak arra, hogy magatartásukat igazolják.

A nagy események többnyire mindig valami apró dologgal kezdődnek. Az alig látszó magból, amit ráadásul el is kell rejtenuünk a földbe, bő termés lesz. Ez a gondolat vörös fonalként fut végig az egész Biblián, és így mutatja be hogy miben áll, mi is a titka az Isten országának.

A szabadítás az egyes emberrel kezdődik. Ezért fordul Jézus egészen személyesen az egyes emberhez. A fáradságos hétköznapiok kellős közepén találkozik Jézus az asszonnyal Jákob kútjánál és beszélgetésbe kezd vele. Beszélgetésükben előkerülnek a gyengeségek és a bűn is. De Ő a terhekből, kényszerből, határokból és igazságtalanságból ki akarja hívni az asszonyt és egy teljesen új perspektívát mutat neki. Egy szabad életre, mindig megújuló életre hívja el, Isten országának tágas terébe.

Maga Jézus a kulcs ehhez a szabadsághoz. „Ha tehát a Fiú megszabadít titeket, valóban szabadok lesztek” (Jn 8,36). Pál a Galatákhöz írt levélben ezért a szabadságért küzd, amit maga is a feltámadott Jézussal való találkozásban nyert el. Krisztus megszabadított minket attól, hogy az önmegvalósítást és az önmegváltást keressük. Megszabadított arra, hogy szeretetben szolgáljunk egymásnak. (Gal 5,1.6.13)

Kulcsszavak az imádsághoz:

- rabság személyes életünkben (másik kihasználása, szabadságának korlátozása, szenvedélyek, prostitúcióra kényszerítés stb.)
- rabság a gazdasági életben (politikai és szociális elnyomás, kizsákmányolás, szegénység stb.)
- keresztényüldözés (vö. aktuális információkkal a vallási szabadságot tanulmányozó munkacsoporttól)

Imádság: Istenünk, mi Atyánk, te felemeled a megaláztatottakat és megszabadítod a megkötözötteket. A te fiad, Jézus velünk jár az úton és vezet az igazi szabadság felé. Küldd el a te Lelkedet, hogy az igazság szabadabbá tegyen minket! Hadd ismerjük fel, és hadd tanuljunk meg értékelni azt, amit te adtál! Adj erőt, hogy legyőzhessük mindazt, ami fogva tart! Adj erőt és kitartást mindazoknak, akik szabadságért és méltóságért küzdenek ebben a világban! Élet Istene, vezess minket az igazságra és békére!

csütörtök, január 10.

Úton Istennel – mert közelebb kerülünk egymáshoz

Ef 2,13–22: Most pedig Krisztus Jézusban ti, akik egykor "távol" voltatok, "közel" kerülnétek a Krisztus vére által. Mert ő a mi békességünk, aki a két nemzetséget egygá tette, és az ő testében lebontotta az elválasztó falat, az ellenségeskedést, miután a tételes parancsolatokból álló törvényt érvénytelenné tette, hogy békességet szerezve, a kettőt egy új emberré teremtsen önmagában. Megbékéltette mindkettőt egy testben az Istennel, miután a kereszt által megölte az ellenségeskedést önmagában, és eljött, és "békességet hirdetett nektek, a távoliaknak, és békességet a közelieknek". Mert általa van szabad utunk mindkettőnknek egy Lélekben az Atyához. Ezért tehát nem vagytok többé idegenek és jövevények, hanem polgártársai a szenteknek és háza népe Istennek. Mert ráépültetek az apostolok és a próféták alapjára, a sarokkö pedig maga Krisztus Jézus, akiben az egész épület egybeilleszkedik, és szent templommá növekszik az Úrban, és akiben ti is együtt épültök az Isten hajlékává a Lélek által.

Kiegészítő bibliaszakasz: Zsolt 133

Mindkét szó nagyon rövid és ugyanazt jelentik: a német és angol „in” valamint a görög „en” szó. Magyarul: -ban/-ben. Jézus Krisztusban, en Christo – ez Pál számára rendkívül fontos, mivel ő maga átélte, mit jelenthet ez. Minden más lesz, minden újjá lesz a megbékélés ereje által, Jézus vére által, a Szentlélek gyógyítása által. Ha a folyton Istennel úton lévő Pálnak lett volna autója, ez lehetett volna a rendszáma: **EN-JK** (Jézus Krisztusban). Zsidó keresztények és pogány keresztények egy úrvacsoraasztalnál? Ez kicsit nehézkes, de **EN-JK** lehetséges. Mi van, ha hittestvérek az Evangéliumi Alianszban vélt szabadságukban elhatárolódnak egymástól? Nehéz helyzet, de EN-JK lehet. Békésen együtt imádkozik a tradícióhoz ragaszkodó és az előre gondolkodó, aki az emberekhez ragaszkodik inkább? Nehezen lehet elképzelni, de így igen: **EN-JK**.

Pál nehezen épített volna kőházat magának, mivel az nem illett volna az extra rugalmas sátorkészítői életstílusához. De jól tudta, hogy milyen is az a biztos otthon Istennél. Jól ismerte, azt a vonzerőt is, ami csak ennek a szent otthonnak van. Ott a **sarokkő Jézus**. Stabilitását már viharokban bebizonyította, s a sarkon állva a két irányba elhelyezkedő falak számára (a szövegben zsidó keresztények és pogány keresztények) kiindulópont ezen a közös alaprajzon. Ott van **Isten** is, mint **az Atya, a ház ura**. Ő teszi az ellenségeket, a távoliakat és az idegeneket boldog békében élő barátokká. És a harmadik a **Szentlélek**, aki jól kiismeri magát a házban és köszönt minket Istennél.

Kulcsszavak az imádsághoz:

Hála

- az emberek különbözőségéért és hogy a megbékélt különbözőség szép
- hogy Teremtőnk, a világ Ura előtt egyenlők vagyunk
- a lehetőségért, hogy minden nemzet elfogadhatja Jézus Krisztust, mint Szabadítóját

Bocsánat

- azért, hogy túl sokat törődünk azzal, hogy hogyan fest saját egyházunk vagy gyülekezetünk
- hogy túlságosan szűk látókörűek vagyunk, és mindig csak ugyanahhoz a társadalmi réteghez tartozók között mozgunk
- az elmulasztott lehetőségeikért, amikor odamehettünk volna a másikhöz, hogy beszéljünk vele, vagy segítsünk rajta

Kérés

- Urunk, tágítsd a mi látókörünket és szívünket, hogy lássuk mindazokat, akik az atyai házban laknak
- Végy el minden félelmet a szívünkben Szentlelked által, hogy ne féljünk találkozni olyan keresztényekkel, akiket még nem ismertünk meg, vagy még nem értettünk meg.
- Munkáld országod egységét szívünkben, otthonainkban, imaházainkban.

Imádság: Úr Jézus Krisztus, a gyülekezet sarokköve, meg voltál vetve öröktől fogva. Te vagy az, aki örök erővel és szent szeretettel mindent hordozol. Az üdvösség köszikléje egyedül te vagy minden időben, Úr Jézus Krisztus. Úr Jézus, a gyülekezet sarokköve, egyedül rád akarunk építeni. Amit rád építünk, a kösziklára, az örökre megmarad. Jöhetnek viharok, ez az épület mindent kiáll. (Karl Eisele 1939, Feiern & Loben Nr. 126 ének 1+3 versszaka)

péntek, január 11.

Úton Istennel – mert az elválasztó falak leomlanak

Ruth 4, 13–18: Elvette tehát Boáz Ruthot, és az a felesége lett. Bement az asszonyhoz, és az Úr megadta neki, hogy teherbe essen; és fiút szült. Akkor ezt mondták az asszonyok Naominak: Áldott az Úr, aki nem hagyott most téged rokoni támasz nélkül! Legyen híres a neve Izráelben! Legyen ő életed megújítója, és gondviselőd öreg korodban! Hiszen menyed szülte őt, aki szeret téged, és többet ér neked hét fiúnál. Naomi pedig fogta a gyermeket, ölébe vette, és dajkálgatta. A szomszédasszonyok nevet adtak neki, és azt mondták: Fia született Naominak! És elnevezték őt Óbédnak. Ez volt Dávid apjának, Isainak az apja. Ezek Pérec utódai: Pérec nemzette Hecrónt.

Második szakasz: **Mt 15, 21–28**

Egy bevándorlási hivatal „Ruth esetében” nagyfokú integrációra való motiváltságot állapítana meg. „Ahoza te még, oda megyek én is... a te néped az én népem...” (Ruth 1,16). A mi generációnk éppen azt éli meg, hogy egyrészt a határok majdnem megszűnnek, minden nyitott, s ugyanakkor a vélemények szélsőségesek a külföldi bevándorlókat és az integrációt illetően.

Ilyen háttérrel olvassuk a moábita Ruth történetét. Aki anyósával, Naomival, egy betlehemi asszonnyal úton van vissza Izraelbe. Mindketten özvegyek, nincsenek fiaik. Egy szemmel láthatóan nehéz szociális helyzetben vannak! Ezen kívül politikailag is kényes szituáció, hiszen a moábitákat feltűnően elutasítja a zsidó nép, pogányoknak tartják őket. Megoldódnak ezek a problémák? Ahhoz, hogy megértsük ezt a szöveget és Isten reakcióit, el kell olvasnunk Ruth könyvének mind a négy fejezetét. Alázatosan és elszántan dönti el Ruth, hogy visszautazik anyósával: „... a te Istened, az én Istenem...”, „csak a halál választhat el tőled.”(1,16) Betlehembe megérkezve mindketten csak elutasítást tapasztalnak. Ruthot elkésérik ez a negatív magatartás a honfitársai részéről (1,19–21).

Az első elválasztó fal akkor omlik le, amikor fordul a helyzet és Ruth megfogadja anyósa tanácsát, és megismeri Boáz. Boáz határozottan ragaszkodik az izraeli joghoz és törvényhez (4,7–12). Ő lesz a probléma megoldója. Isten cselekszik Ruthal és Ruthon keresztül, a külföldin keresztül. Figyelemre méltó: „az Úr megadta, hogy teherbe essen.” Ez egy újabb fal leomlásának a jele: Ruth lesz Dávid dédanyja, és ezzel Jézus ősanyja (Mt 1).

Aki alázatosan és állhatatosan jár Istennel az úton, csodákat él át ma ugyanúgy, mint régen. Isten ledönti bennünk az előítélet falait. Aki a Biblia szavai szerint él, az felfedezi Jézus Krisztust, mint Megváltót. Isten országa globális, azaz világra szóló. Igéje minden emberre vonatkozik. Mennyire fogadjuk be a gyülekezetbe azokat, akik más népből, és kontinensről származnak? Meghallgatjuk ezeknek az embereknek a személyes történetét, hogy mit éltek át, amíg Istennel voltak az úton? Keressük a megoldást a gyakran szorongató szociális kérdéseikre?

Kulcsszavak az imádsághoz:

- Dicsérjük Istent igéjéért, amiben helyenként „kényelmetlen” összefüggéseket látunk Jézus világegyházát tekintve. Igéje azonban tanácsot és segítséget is ad nekünk a globális együttéléshez, hogy ne határolódjunk el.

- Köszönjük Jézus Krisztusnak megváltó munkáját a kereszten. Ez nem csak nekünk, a mi gyülekezetünknek, a mi országunknak jelent megváltást, hanem az egész világnak. Köszönjük, hogy a kereszten egy békés, integráló együttélésre sarkall.
- Megvalljuk Isten előtt, hogy fenntartásaink, gondolkodásunk, elhatárolódásaink túl gyakran másokat kirekesztőek voltak és a jó lehetőségeket gyakran elmulasztottuk, és nem mentünk oda idegen polgártársainkhoz.
- Jézust kérjük, hogy adjon nyitott szemet, nyitott szívet az emberekhez, akik épp hittestvéreket keresnek. Kérünk erőt, hogy oda tudjunk figyelni távoli testvéreinkre, és szociális problémáikra megoldást találjunk.
- Kérjük Jézust, hogy az „Evangéliumi Aliansz” a más nyelvet beszélő gyülekezetek szövetsége is legyen, és egyúttal kérünk nyelvi és lelki tolmácsokért.

Imádság: Mennyei Atyánk, minden nemzetben vannak gyermekeid. Téged nem lehet megvesztegetni és nem veszed át a mi előítéleteinket. Igaz vagy és azt akarod, hogy mint testvérek éljünk együtt. Együtt és veled is közösségben haladunk az úton. Köszönjük, hogy mind a te Fiaid, Jézus Krisztus megváltásából élünk. Adj nekünk szeretetet és megértést az európai együttéléshez, minden kontinensen és különösen ott, ahol lakunk.

szombat, január 12.

Úton Istennel – mert igazságot akar

2 Móz 22,20–24: A jövevényhez ne légy kegyetlen, és ne sanyargasd őt, mert ti is jövevények voltatok Egyiptomban. Ne nyomorgassátok az özvegyeket és árvákat! Ha mégis nyomorgatjátok őket, és hozzám kiáltanak segítségért, bizony meghallgatom kiáltásukat. Fölgerjed haragom, és fegyverrel öllek meg benneteket, és majd a ti feleségeitek lesznek özvegyekké, és gyermekeitek árvákká. Ha pénzt adsz kölcsön a népemből való szegény embernek, ne légy neki uzsorása, ne vessetek ki rá uzsorát!

ApCsel 2,44–47: Mindazok pedig, akik hittek, együtt voltak, és mindenük közös volt. Vagyonukat és javaikat eladták, szétszították mindenkinek: ahogyan éppen szükség volt rá. Napról napra állhatatosan, egy szívvel, egy lélekkel voltak a templomban, és amikor házanként megtörték a kenyeret, örömmel és tiszta szívvel részesültek az ételben; dicsérték az Istent, és kedvelte őket az egész nép. Az Úr pedig napról napra növelte a gyülekezetet az üdvözülőkkel.

A mi Istenünk először mindig ajándékozik, és csak utána vár valamit tőlünk. Ez már kezdetektől fogva így volt: a teremtésnél, vagy Izraellel kötött szövetségénél. Isten elkötelezi magát, hogy hűséges lesz népéhez, és meg fogja áldani. Csak utána várja el partnerétől, hogy ő is hűséges legyen, bízson benne, tartsa meg a parancsolatokat és legyen igazságos. Teljesen más kép ez, ez nem egy szigorú, követelő Isten az Ószövetségben!

Nem egy olyan igazságosságról van szó, amit cselekednünk kell. A bibliai gondolat ez: a nép és az egyes ember jogos és igazságos cselekedetei feleljenek meg Isten lényének, és annak, amit ő tesz. Így függ össze a Bibliában a buzdítás és az elvárás. Már Mózes könyvében elvárja Isten, hogy az ő igazságosságát közvetítsük embertársaink felé. A 2 Mózes 22-ben az embertársak az idegenek (tehát a külföldi vendégmunkások), az özvegyek, árvák és szegények. Néhány próféta világosan kimondja, hogy Isten igen haragos lesz, ha szeretett szövetséges partnere elutasítja az ajándékba kapott igazságot; és ha olykor egyenesen az ellenkezőjét teszi, vagyis elnyomást vagy hátrányos megkülönböztetést gyakorol.

Jézus Krisztus kereszttáldozatában Isten igazságossága mindenki számára láthatóvá vált, „amikor még bűnösök voltunk” (Rm 5,8). Ez az az igazság, amelyet ajándékba kaptunk, elfogadhatjuk, megélhetjük és továbbadhatjuk. Először egymás között a keresztyény közösségben, ahogy az Apostolok Cselekedetei 2,44–47-ben látjuk ezt az ideális állapotot. Az első keresztyények alternatív életstílusa vonzó volt és a nép is kedvelte őket. Gyorsan növekedett a gyülekezet.

A második lépésként Isten szeretetét és igazságát olyanoknak is meg kell tapasztalniuk rajtunk keresztül, akik még nem tartoznak a gyülekezethez. Igaz persze, hogy ezen a földön a teljes igazságot soha nem fogjuk megteremteni. Maga Isten fogja majd elhozni: „De új eget és új földet várunk az ő ígérete szerint, amelyben igazság lakik.” (2Pt 3,13) Mégis aktívan kell várakoznunk, s addig is amennyire lehet, amennyire tőlünk telik, meg kell valósítanunk Isten igazságát ezen a földön. A Jézushoz való kötődésünk segít, hogy igaz életet éljünk egy ilyen igazságtalan világban, anélkül, hogy bárki honorálná ezt. A Jézustól kapott szeretetet és igazságot ajándékozzuk tovább azoknak, akiknek leginkább szüksége van rá.

Kulcsszavak az imádsághoz:

- Dicsérjük Istent, mert Ő előbb szeretett minket.
- Örülünk a benne nekünk ajándékozott igazságnak.
- Szomorúak vagyunk és bűnbánattal mondjuk ki, hogy mi és más keresztyények olyan gyakran nem adjuk tovább vagy elfelejtjük ezt az ajándékot.
- Személyesen, és mint gyülekezet kérünk fantáziát ahhoz, hogy Isten szeretetét és igazságát a közelünkben élő embereknek továbbadhassuk, akik szegénységben, kirekesztésben szenvednek és szűkölködnek.
- Személyesen, és mint gyülekezet kérünk erőt ahhoz, hogy Isten szeretetét és igazságát a távoli felebarátainkhoz is el tudjuk juttatni, akik elnyomásban, éhezésben, szegénységben és rabságban szenvednek.

Imádság: Úr Jézus Krisztus, te szenvedtél értünk teljesen méltatlanul, és Isten előtt igazzá tettél minket. Dicsérünk ezért. Nyisd meg szemünket, hogy meglássuk a szükségben lévőket közel és távol. Érintsd meg szívünket, hogy odaforduljunk hozzájuk. Mozdítsd kezeinket, hogy megtegyük azt, ami hatalmunkban áll. Könyörülj meg, Te magad is a nagy szegénységen és igazságtalanságon ezen a Földön.

vasárnap, január 13.

Úton Istennel – mert örömet ad

Neh. 8,9–12: Akkor Nehémiás királyi helytartó és az írástudó Ezsdrás pap meg a lévíták, akik magyaráztak a népnek, így szóltak az egész néphez: Az Úrnak, a ti Isteneteknek szent napja ez. Ne gyászoljatok, és ne sírjatok! Ugyanis az egész nép sírt, amikor hallgatta a törvény szavait. Majd ezt mondták nekik: Menjetek, egyetek jó falatokat, igyatok édes italokat, és juttassatok belőle azoknak is, akiknek nincs, mert a mi Urunknak szent napja ez. Ne bánkódjatok, mert az ÚR előtt való öröm erőt ad nektek! A lévíták így csitították az egész népet: Csillapodjatok, mert szent ez a nap, és ne bánkódjatok! Ekkor elment az egész nép, hogy egyenek, igyanak és másoknak is juttassanak belőle, és nagy örömnepet tartsanak, mert megértették mindazt, amire oktatták őket.

Kiegészítő bibliaszakasz: Lk 1,46–55

Nehéz munka. Törékeny kéznek nem való. Hiszen köveket egyenesre verni és vontatni, ez nem mindenkinek megy – általában. Ebben az esetben másképp van. Minden polgár részt vesz a közös építkezésben. És így 52 nap után kész a fal, ami körbeveszi Jeruzsálemet. Nagy öröm! Remek teljesítmény! Remek teljesítmény? IGEN, hiszen olyanok végezték, akiknek nem is ez a szakmája, és csodálatra méltó munka lett az eredmény az ellenállások mellett is. NEM, (nem az emberek remek teljesítménye), hiszen amikor az ellenség meghallja, hogy mindjárt kész, elillan a bátorságuk, mert észreveszik, hogy ez a munka Istentől való. (Neh 6,16)

Összegyűlik hát a nép „egy emberként” (Neh 8,1) és kéri Ezsdrát, hogy olvasson Mózes törvénykönyvéből. Ezsdrás felolvass, aztán dicséri Istent. Az egész nép rámondja kétszer, hogy ámen. Felemelik kezeiket, meghajolnak, és imádják az Urat. Végül világosan és érthetően megmagyarázzák azt, amit felolvastak. Mind mélyen megindulnak, és sírásra fakadnak. Mégis a nép lelki vezetői bátorítják őket, hogy ne legyenek szomorúak, hanem örüljenek az Úrnak és ezen a szent napon bőségesen és nagyvonalúan ünnepeljenek.

1. Isten népének az egységre van szüksége.

Istennel úton lenni, az nem azt jelenti, hogy nem lesznek nehéz idők. Az Úr arra szólít fel, hogy álljunk egymás mellé. Együtt működik, ha Isten népe együttműködik! Isten segítségével és reménységgel a szívünkben enyhíthetjük a szükségét, és csodálatos dolgokat vihetünk véghez.

2. Isten népének Isten igéjére van szüksége és világos igehirdetésre.

Elismerjük, hogy kicsoda Isten, és kik vagyunk mi. Tiszta tanításra van szükségünk arról, hogy milyen állapotban vagyunk – és hogyan állunk Isten előtt. Ez megóv attól, hogy kérkedjünk, és ugyanakkor felemel a kicsinységünkben (vö. Lk 1,48.52).

3. Isten népének szüksége van arra, hogy együtt imádják az Urat.

Isten iránti tiszteletünket és szeretetünket személyesen is kifejezhetjük, különböző módokon meg is tesszük ezt. De mint Krisztus teste „egy emberként” akarunk Isten előtt megállni és Őt imádni.

4. Isten népének új öröme van szüksége.

„Az Úrban való öröm a ti erősségetek.” Hadd fedezhessük fel újra ezt az örömet, hogy megerősödjünk! Ma vasárnap van! Hetente megemlékezünk Jézus Krisztus feltámadásáról. Micsoda öröm! Ünnepejünk – és másokat is hívjunk el, hogy velünk örüljenek!

Kulcsszavak az imádsághoz:

- Megköszönjük Istennek a Krisztus-test egységét.
- Meghajlunk Isten előtt és megvalljuk, hogy még nem kerestük és nem éltük meg elegendő mértékben ezt az egységet.
- Köszönjük Istennek a hatalmat, amivel felruház.
- Kérjük Istent, hogy mutassa meg, milyen szükségletekre tudnánk együttes erővel válaszolni és azokat betölteni.
- Köszönjük Istennek az ő igéjét. Komolyan akarjuk venni, hisz az életet jelenti nekünk.
- Kérünk az igehirdetőkért, hogy helyesen magarázzák az igét.
- Köszönjük Jézus Krisztus halálát és feltámadását.
- Kérünk új örömeért, mint Krisztus teste. Ünnepelni akarjuk Urunk jóságát és nagyságát.

Imádság: Úr Jézus Krisztus, köszönjük, hogy megváltottál minket! Dicsérni és tisztelni akarunk minden ember előtt. „Egy emberként” állunk előtted. Ugyanakkor sajnáljuk, hogy a te testednek csak egy része gyűlt ma itt össze. Kérünk, segíts utakat találni egymáshoz! Együtt akarunk bizonyosságot tenni nagyságodról és jóságodról. Segíts, hogy hatalommal cselekedhessük meg azt, amiket te előkészítettél! Nem utolsó sorban megvalljuk neked örömtelen kereszténységünket. Többféleképpen is elvesztettük az örömet. Segíts, hogy újra felfedezhessük! Meg akarjuk ünnepelni jelenléted életünkben és gyülekezeteinkben. Add, hogy legyen a benned való öröm a mi erősségünk! Ámen.